

[Thorvil Kristensen.]

med, at Koreakrigen var blevet en fiasko, set fra angriberens synspunkt. Det lykkedes ikke, som det vel var tilsigtet, at rende Sydkorea over ende i en håndevending. På den anden side må man erkende, at det koreanske spørgsmål stadig er uløst. Også her gælder det ligesom i Tyskland, at der er en skillelinie, en spærrelinie, et jern-tæppe, og hvornår en forening af Korea vil blive mulig og på hvilke betingelser, er der ingen der ved.

Den ulykkelige krig i Indokina foregår jo også stadig, og desværre er der stadig ikke nogen løsning af spørgsmålet vedrørende Den kinesiske Folkerepubliks anerkendelse fra samtlige lande og dens indtræden i FN. Vi er jo stadig her i landet af den opfattelse, som også den højtærede udenrigsminister gav udtryk for, at hvadenten man nu synes om det politiske system derovre eller ej, er Den kinesiske Folkerepublik jo i øjeblikket Kinas egentlige regering og bør behandles derefter.

Det er muligt, at det område, hvor der først er muligheder for at komme et stykke vej til mildning af klimaet mellem øst og vest, er de handelsmæssige forbindelser. Dette har jo også flygtigt været berørt i Berlin, senest, såvidt jeg forstår, i går. Såvidt man kan forstå også af de erfaringer, vi har gjort her i landet i det sidste års tid, er Sovjetunionen i øjeblikket for sin egen skyld interesseret i en forøget handel med de vestlige lande, vel ikke mindst fordi man i Sovjetunionen ønsker at forhøje befolkningens levestandard. Der foreligger også meddelelser, hvis vægt jeg ikke kan kontrolere, om, at Den kinesiske Folkerepublik også er interesseret i en forøget handel med den øvrige verden. Hvis sådanne stærke ønsker fra de to lande foreligger, bør de naturligvis imødekommes. Jeg vil dog gerne gøre den tilføjelse, at det næppe vil være klogt eller forsigtigt, hvis vi går så rask ind på dette, at vi derved bliver afhængige af vor handel med disse lande. Selvom disse lande i øjeblikket ønsker større samhandel, ved vi jo ikke, hvor stabile disse ønsker er længere fremme i tiden, og det ville derfor være beklageligt, hvis vi gjorde os afhængige af en samhandel, hvis varighed vi ikke kan vurdere. Med dette forbehold må det naturligvis være i begge

parters interesse, at samhandelen forøges, ikke blot fordi det kan være til fordel for begge parters økonomi, men ikke mindst fordi samhandel nu engang betyder samkvem og derfor måske også på længere sigt kan være med til at forberede den mildning i det internationale klima, som må være det egentlige håb for os allesammen. Hvis det imidlertid foreløbig er sådan, at man ikke umiddelbart kan se, hvornår eller hvordan en sådan klimaforandring vil indtræde, må vi her i den vestlige verden indrette os med disse forhold for øje, og det bliver da navnlig indenfor NATO, som for den vestlige verden både på det militære, det politiske og tildels også det økonomiske plan er det fornemste samarbejdsorgan, at de fundamentale overvejelser skal finde sted.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger om Europahæren. Jeg kan i det store og hele tiltræde de betragtninger herom, den højtærede udenrigsminister fremsatte i går, herunder også en bemærkning om, at hvis der skete en afgørende forandring i Sovjetunionens udenrigspolitik — og en sådan forandrings afgørende karakter blev med rette stærkt fremhævet af den højtærede minister — kunne der blive tale om også at tage dette spørgsmål op til revision. Imidlertid må man sige, at dette er en sag, der angår de 6 lande, som skulle slutte traktat om Europahæren. Det er ikke i første række vor sag, idet vi, som den højtærede minister sagde, sammen med de øvrige NATO-lande har tiltrådt, at hvis Europahæren bliver besluttet oprettet, vil NATO indgå i et samarbejde med den.

Jeg skal om dette spørgsmål sige, at det afgørende for Danmark må være, at Tyskland og navnlig Nordtyskland ikke kommer til at ligge uforsvaret hen. Det må for vor egen sikkerheds skyld være afgørende, at der ikke foreligger et militært tomrum umiddelbart syd for Danmarks grænser. Det må også for hele NATOs strategi være afgørende, at det er almindelig anerkendt indenfor NATO, da det danske område, som er flanken til Tyskland, og som er porten til Østersøen, er af almindelig strategisk betydning for helheden. Dette gør, at man efter min mening med megen opmærksomhed her i landet må følge den debat, som for tiden foregår i De Forenede Stater vedrørende spørgsmålet om den almindelige strategi.